

Hetedhét

Tomas Tranströmer

I

Lámakolostor
körbe függőkertekkel.
Csaták képei.

Merev az elme,
mint mozaikcsempe a
palotakertben.

Fényes városok:
hangok, mesék és számtan –
csak mindez másképp.

II

Rénbika a napon.
A legyek földhöz varrják
az árnyékokat.

III

Csapzott fenyőfák
egyazon gyászos lápon.
Mindig ugyanúgy.

Novemberi nap...
Árnyékom úszik, lebeg
s délibábbá lesz.

E mérföldkövek
vándorútra keltek mind.
Vadgalamb hallik.

Fölébem hajol
a halál, sakkfeladvány.
Tudja, mit lépjen.

IV

Eltűnik a nap.
Buldogpofával néz a
vontatóhajó.

A napsütötte
meredélyeken – tüzet
legelő kecskék.

V

S terjőkevirág
nő ki lám az aszfaltból,
akár egy koldus.

Megbarnult lombok,
holt-tengeri tekercesek,
oly értékes mind.

VI

A szentbeszédkönyv
a balgák könyvtárában
érintetlen áll.

Ő csak ír és ír...
enyv folyt a csatornában.
Ladik a Sztüxön.

Halk esőként járj,
halld a fák suttogását
s a Kreml harangját!

Tillinger Gábor fordításai

Részlet a 2011. évi Nobel-díjas svéd író *A nagy talány* című verseskötetéből, mely a Napkút Kiadó gondozásában a XIX. Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra jelenik meg.